СОРОЧИНЕ ВБИВСТВО

Ентоні Горовіц

СОРОЧИНЕ ВБИВСТВО

З англійської переклала *Ольга Бєлова*

Львів • Видавництво Старого Лева • 2025

УДК 821.111(410)-31
Г 70

Copyright © Anthony Horowitz 2016

Ентоні Горовіц

Г 70 Сорочине вбивство [Текст] : роман / Ентоні Горовіц; переклад з англ. Ольги Бєлової. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 648 с.

ISBN 978-966-448-404-3

Алан Конвей — відомий автор класичних британських детективів. Його редакторка, Сьюзен Райленд, працює з ним уже багато років і змушена терпіти кепський характер письменника лише тому, що його герой — знаменитий детектив Атіколас Пунд — приносить видавництву неабиякий прибуток.

Коли Сьюзен отримує найновіший Аланів рукопис, у якому Пунд розслідує чергове вбивство в англійському містечку, вона майже певна, що й цей роман буде схожий на попередні. У ньому знову будуть трупи, низка загадкових підозрюваних, безліч хибних слідів та підказок. Однак із кожною прочитаною сторінкою Сьюзен розуміє, що тут зашифрована не одна хитромудра загадка. А коли дізнається, що автор несподівано помер, тільки-но віддавши рукопис, починає власне розслідування.

Які таємниці приховує в собі остання книжка Конвея, і чи могли вони стати причиною його смерті?

УДК 821.111(410)-31

© Ентоні Горовіц, текст, 2016
© Ольга Бєлова, переклад, 2025
© Маріам Губенко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

Усі права застережено

ISBN 978-966-448-404-3 (укр.)
ISBN 978 1 4091 5836 3 (англ.)

Крауч-Енд, Лондон

Пляшка вина. Великий пакет кукурудзяних чипсів зі смаком начос і банка гострої сальси. Пачка сигарет на десерт (та знаю я, знаю). Дощ, що тарабанить у шибки. І книга.

Чарівно, адже так?

Роман «Атіколас Пунд і сорочине вбивство» був восьмою книжкою у циклі всіма обожнюваних світових бестселерів про Атіколаса Пунда. Коли я вперше розгорнула його того вогкого серпневого вечора, він існував лише у форматі друкопису, і моя робота полягала в тому, щоб відредагувати його перед публікацією. Але перш за все я намірялася отримати від нього насолоду. Пам'ятаю, як з порога рушила на кухню, повихоплювала з холодильника смаколики і поклала все на тацю. Роздяглася, покидавши одяг абияк. Однаково не квартира, а справжній смітник. Тоді прийняла душ, витерлася і натягла безрозмірну футболку з мишкою Мейсі, яку мені хтось подарував на Болонському книжковому ярмарку. Вкладатися у ліжко було ще зарано, і я планувала читати, лежачи поверх зіжмаканої від учора постелі. Я не завжди так живу, але мій хлопець був шість тижнів як у від'їзді, тож я навмисне

знизила планку. Безлад таїть у собі щось утішне, а надто коли нема нікого, хто б на нього скаржився.

Терпіти не можу цього слова, якщо чесно. Хлопець. Особливо коли воно стосується п'ятдесятидворічного двічі розлученого чоловіка. Проблема в тому, що мова не може похвалитися багатим синонімічним рядом у цьому питанні. Не можна сказати, що Андреас був моїм партнером. Для цього ми недостатньо регулярно бачилися. Мій коханець? Моя друга половинка? Від обох варіантів мене пересмикувало, з різних причин. Він був із Криту. Викладав давньогрецьку у Вестмінстерській школі й винаймав квартиру неподалік від мене, у районі Мейда-Вейл. Ми з ним обговорювали можливість з'їхатися, але боялися, що це призведе до краху стосунків, а отже, маючи вдома повну шафу його одягу, я, траплялося, не мала вдома *його*. І зараз був якраз такий випадок. Андреас полетів на шкільні канікули додому, щоб побути з родиною: його батьки, його бабуся-вдова, двоє його синів-підлітків і брат його колишньої дружини — усі жили в одному будинку в межах тих складних домовленостей, що у них греки, напевно, знаходять неабияку втіху. Він повертався аж у вівторок, напередодні початку шкільних занять, а зі мною мав би побачитися не раніше наступних вихідних.

Тож я була сама-самісінька в моєму крауч-ендському помешканні, що обіймало підвальний та перший поверхи вікторіанського будинку на Кліфтон-роуд, десь у п'ятнадцяти хвилинах пішки від станції лондонського метро Гайґейт. Ця квартира була, мабуть, найвдалішою покупкою мого життя. Мені подобалося там жити: було

тихо й затишно, а ще я мала вихід до саду — на двох з одним хореографом з другого поверху, але той майже ніколи не ночував удома. Помешкання було забито книжками аж по стелю. Полиці прогиналися під їхньою вагою. Я переробила другу спальню на кабінет, хоча, взагалі-то, намагалася не брати роботи додому. Андреас використовував кабінет більше, ніж я, — коли з'являвся на місцевості.

Я відкоркувала вино. Відкрутила накривку на банці з сальсою. Запалила сигарету. Почала читати книжку, як ото ви незабаром почнете. Та спочатку мушу попередити.

Ця книжка змінила моє життя.

Можливо, вам уже доводилося читати таку фразу. Соромно визнати, але я тицьнула цей вислів на обкладинку першого ж роману, над яким працювала, — цілком пересічного трилера про часи Другої світової. Не пам'ятаю, хто це сказав, але та книга могла змінити життя читача, лише якби на нього впала. Цікаво, чи трапляється таке взагалі? Пам'ятаю, як іще дівчинкою я читала сестер Бронте і закохалася в їхній світ: у театральність, в описи дикої природи, в готичну романтику, якою він повнився. Можна сказати, що «Джейн Ейр» підштовхнула мене до кар'єри у книговидавництві, — яка іронія, враховуючи, що́ з цього вийшло. Безліч книг залишили в мені глибокий слід: «Не відпускай мене» Кадзуо Ішіґуро, «Спокута» Ієна Мак'юена та інші. Мені розповідали, що не одна дитина втрапила у школу-інтернат через феномен Гаррі Поттера, і впродовж усієї історії були книжки, що мали фундаментальний вплив на суспільство. «Коханець леді Чаттерлей», вочевидь, чи, приміром, «1984». Та я не впевнена,

чи насправді має значення, *що саме* ми читаємо. Наше життя суне рейками, прокладеними для нього. Художня література лише дозволяє нам краєм ока підгледіти альтернативу. Може, у цьому й полягає одна з причин, чому ми її так любимо.

Але «Сорочине вбивство» дійсно усе змінило. Я більше не живу в Крауч-Енді. Я втратила роботу. Спромоглася втратити чимало друзів. Того вечора, коли я простягнула руку й розгорнула першу сторінку друкопису, я собі навіть не уявляла, у яку подорож вирушаю; і, якщо відверто, краще б я тоді не дозволила затягнути себе на борт. В усьому був винний той виродок, Алан Конвей. Він мені не сподобався з першого ж дня; натомість його книжки, хай як це дивно, припали мені до смаку. На мій погляд, нема нічого кращого за хороший детектив: стрімкі повороти сюжету, зачіпки та хибні сліди, зрештою — задоволення від того, що тобі все пояснили, і то так пояснили, що ти б'єш себе по чолі за те, що не збагнула всього від початку.

Ось чого я очікувала, коли починала. Але «Сорочине вбивство» виявилося книжкою іншого штибу. Цілковито іншого.

Я сподіваюся, мені не треба розжовувати ще більше. На відміну від мене, вас попереджали.

АТІКОЛАС ПУНД І СОРОЧИНЕ ВБИВСТВО

Детектив із циклу про Атіколаса Пунда

Алан Конвей